

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΝΤΓΚΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

ΕΝΑΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ο διάσημος βιολόγος Τζαίημς Ρώσσελ σηκώθηκε απότομα και σχημάτισε νευρικά εναν αριθμό στο τηλέφωνο. 'Από την άλλη άκρη του σύρματος του απάντησε άμέσως η φωνή του άφωσιωμένου βοηθού του και φίλου του.

— "Άκουσε, Πρίσλεϋ, του είπε τότε ο βιολόγος, έτοιμάσετε αύριο το εργαστήριο για ένα πείραμα. Θα γίνη το απόγευμα... "Όχι, αύριο δεν θα μπορέσω νάρθω στο νοσοκομείο. 'Ελάτε όμως έσείς απόψε στις οχτώ εδώ... Σας θέλω... "Έχω να σας έμπιστευθώ κάτι. Σύμφωνα, έ; Καληνύχτα, Πρίσλεϋ...

Κρέμασε το ακουστικό και κατόπιν ξαναγύρισε στην πολυθρόνα του. Το πρόσωπό του φωτιζόταν από μια παράξενη χαρά. 'Επί τέλους!... 'Είχε την έλπίδα ότι θα κατώρθωνε να εξιχνιάσει το ζοφερό μυστήριο της δολοφονίας του 'Ερμπερτ Χάμιλτων, του καλύτερου φίλου του, με τον όποιον ήσαν άλλοτε συμφοιτητά στην 'Οξφόρδη. 'Ο Χάμιλτων ήταν ένας από τους πιο διασημους χημικούς της 'Αγγλίας κ' εσχάτως είχε κάνει μια ανακάλυψη που έκμηδενιζε τα πολεμικά αεροπλάνα. 'Είχε συνθέσει ένα άσφυξιογόνο άέριο, τον Ουρανίτη, που θεωρήθηκε άμέσως ως το τρομερώτερο απ' όσα υπάρχουν μέχρι σήμερα. Με το άέριο αυτό, μπουρούσε να δημιουργήση στον ουρανό «ζώνες θανάτου» από τις όποιες δεν μπορούσε να περάση κανένα αεροπλάνο, γιατί ο Ουρανίτης δηλητηρίαζε μέσα σ' ένα λεπτό της ώρας τον πιλότο κ' έτσι το αεροπλάνο άπόμεινε άκυβέρνητο. 'Ο Χάμιλτων είχε κάνει κιόλας την πρώτη έπιστημονική ανακοίνωση στην Βασιλική 'Ακαδημία, όταν ξαφνικά, ύστερ' από δυό ήμέρες, θρέθηκε δολοφονημένος, ένα θράδυ, στο γραφείο του. Κάποιος κατάσκοπος που ήθελε δίχως άλλο να κλέψη τα μυστικά της νέας αυτής ανακαλύψεως, είχε σκοτώσει τον διάσημο χημικό, γιατί όλα τα σχετικά έγγραφα του κ' οι ύπολογοισμοί του εξαφανίσθηκαν από το γραφείο του.

'Ο Τζαίημς Ρώσσελ ήταν άπαρηγόρητος για τον τραγικό αυτόν θάνατο του φίλου του. Κ' επειδή η άστυνομία δεν είχε κάνει τίποτε άλλο παρά να συλλάβη τον γέρο ύπηρέτη του Χάμιλτων, που ήταν, όπως φαίνεται άθώος, ο διάσημος βιολόγος άρκίσθηκε να ανακαλύψη με κάθε τρόπο τον δολοφόνο του φίλου του.

Ποιος όμως άρά γε μπορούσε να είνε ο δολοφόνος; Το θράδυ του έγκλήματος, ο Χάμιλτων είχε παραθέσει σε μερικούς φίλους του ένα γεύμα, ανάμεσα δέ σ' αυτούς ήταν ο ύπουργός των Στρατιωτικών Ρόσουλαντ, ο μέγας δημοσιογράφος 'Ωστεν Τσάνσερ, ο έπίσκοπος 'Ιωσίης 'Αρκουίλ κ' ο ραδιολόγος Σπένσερ, εκτός φυσικά από τον ίδιον τον Ρώσσελ και τον βοηθό του Χάρρυ Πρίσλεϋ.

'Ο Ρώσσελ λοιπόν συλλογίσθηκε ότι κάποιος από αυτούς θα ήταν ο δολοφόνος του Χάμιλτων. Και άπυφάσισε να δώση μια λύση σ' αυτό το ζοφερό αίνιγμα. 'Ετσι τους κάλεσε όλους την άλλη μέρα στο εργαστήριό του, για να παρακολουθήσουν ένα έπιστημονικό πείραμά του.

* * *

Το εργαστήριο του Ρώσσελ ήταν μια κάτασπρη αίθουσα, χωρίς παράθυρα και με μια μόνη ηλεκτρική πόρτα, θωρακισμένη, όπως είνε η πόρτες στα ύπόγεια των τραπεζών, όπου φυλάγεται το χρυσάφι. Στη μέση, ήταν ένας κρυστάλλινος κύβος, μέγας σαν ένα κιβώτιο και μέσα σ' αυτόν θρισκόταν ένα κουνέλι, που θα έχρησιμοποιείτο για το πείραμα. Δίπλα σ' αυτήν την κρυστάλλινη φυλακή ήταν μια συσκευή που θα διωχέτευε μέσα στον κύβο το νέο άσφυξιογόνο άέριο που είχε ανακαλύψει ο άτυχος χημικός Χάμιλτων και που είχε τελειοποιήσει ο βιολόγος Ρώσσελ την πρακτική εφαρμογή του.

Μια στιγμή λοιπόν, όταν πειά ήσαν όλα έτοιμα, ο Ρώσσελ γύ-

ρισε κ' είνε στους καλεσμένους του.

— Κύριοι, προσέξτε: 'Ανοίγω τώρα αυτήν την θαλβίδα. 'Ο «Ουρανίτης» περνάει μέσα στον κρυστάλλινου κυβου. Μέσα σ' έξηνητα δευτερόλεπτα το κουνέλι δεν θα ύπάρχη πειά στη ζωή.

Κι' αλήθεια, σιγά-σιγά, το κουνέλι που ετρωγε ήσυχα ένα φύλλ μαρουλιού, έκλεισε τα μάτια του, έγειρε το κεφαλι και ψόφησε, άκριθώς στο έξηκοστο δευτερόλεπτο.

— Βλέπετε ; είνε στους καλεσμένους του. 'Ο θάνατος επέρχεται μέσα σ' έξηνητα δευτερόλεπτα. Κι' αν τώρα τύχαινε να σπάση αυτός ο κρυστάλλινος κύβος, θα πεθαίναμε κ' εμείς, όλοι, μέσα σ' ένα λεπτό της ώρας από τον τρομερό Ουρανίτη που θα γέμιζε το εργαστήριο.

'Εκείνη άκριθώς τη στιγμή, από το βάθος του εργαστηρίου άκούστηκαν δυό ξαφνικές εκρήξεις, σαν να είχαν σπάσει δυό κρυστάλλινες σφαίρες κ' άμέσως κατόπιν ένα ούρλιασμα φρίκης και πόνου. "Όλοι τότε γύρισαν το κεφάλι, κατάχλωμοι, κ' είδαν τον Χάρρυ Πρίσλεϋ να πλησιάζη προς το μέρος τους παραπατώντας και με το πρόσωπο αίμόφυρτο.

— Θεέ μου! στέναξε. "Εσπασαν ή άλλες δυό σφαίρες που είχαν τον Ουρανίτη!...

'Ο Ρώσσελ, με μια κραυγή τρόμου έτρεξε γρήγορα στη θωρακισμένη πορτα του εργαστηρίου του και την κλειδωσε.

— Κύριοι, είνε κατόπιν στους άλλους, είμαστε όλοι καταδικασμένοι να πεθάνουμε εδώ μέσα. 'Η πόρτα του εργαστηρίου δεν μπορεί ν' ανοίξη γιατί ο Ουρανίτης θα διασκορπισθή σ' όλο το νοσοκομείο και θα δηλητηριάση πάνω από πεντακόσιους ανθρώπους. Πρέπει λοιπόν να θυσιάσθουμε... Πρέπει να έξομολογήθουμε τις άμαρτίες μας στον έπίσκοπο και να πεθάνουμε σαν άνδρες!...

'Ο Ρόσουλαντ, ο Τσάνσερ, ο έπίσκοπος 'Αρκουίλ κ' ο Σπένσερ, πάγωσαν από τη φρίκη τους. 'Η ιδέα του θανάτου τους είχε τρελλάνει. 'Ωστόσο, σε λίγο, πρώτος ο δημοσιογράφος Τσάνσερ πλησίασε τον έπίσκοπο και του είνε:

— 'Είμαι έτοιμος να έξομολογηθώ... 'Η μεγαλύτερη άμαρτία μου είνε η έξης: Μια φορά, ή εφημερίδα μου θέλησε να δημοσιεύση τα «'Απομνημονεύματα» ενός διασήμου «άστέρου» του κινηματογράφου. Μου έδωσε λοιπόν χίλιες λίρες για να τ' αγοράσω. Μά εγώ όμως έδωσα μόνο 300 στον «άστέρα» και έκράτησα το ύπόλοιπο...

—Κ' εγώ καθυστέρησα ένα νόμο για να πετύχω μια προμήθεια... ώμολόγησε κ' ο Ρόσουλαντ, ο ύπουργός των Στρατιωτικών.

'Ο Ρώσσελ έρριξε τότε μια ματιά στο χρονόμετρό του.

— Μας μενουν ακόμα τριάντα δευτερόλεπτα !... είνε στους φίλους του.

'Ο ραδιολόγος Σπένσερ άρχισε να τρέμη από τον φόβο του. Με τα μάτια έξω από τις κόγχες, γονάτισε μπροστά στον έπίσκοπο και ψιθύρισε με πνιγμένη φωνή:

— 'Εγώ... εγώ...

Μά δεν μπόρεσε να εξακολουθήση. Σε λίγο, μέσα σε μια τραγική σιωπή ξαναείνε:

— 'Εγώ σκότώσα... ναι... εγώ έσκότώσα τον 'Ερμπερτ Χάμιλτων!

Κ' έσκυψε το κεφάλι, κατάχλωμος. Οί άλλοι τον κύτταξαν με γουρλωμένα μάτια, κατάπληκτοι, από αυτήν την ξαφνική άποκάλυψη.

'Εκείνη τη στιγμή, ο Χάρρυ Πρίσλεϋ που είχε άποτραβηχθή στο βάθος του εργαστηρίου, ξαναγύρισε κοντά στον Τζαίημς Ρώσσελ. Μά το πρόσωπό του τώρα δεν είχε αίματα. 'Ηταν καθαρό, χωρίς καμιά πληγή, σαν να μην είχε πάθει τίποτε.

— 'Αγαπητέ Χάρρυ, του είνε τότε ο διάσημος βιολόγος, έπαιξες τον ρόλο σου θαυμάσια! Το συγχαρητήριά μου!

(Συνέχεια στη σελίδα 45)

'Από της 1ης ΜΑΡΤΙΟΥ
άρχισε η διανομή του βιβλίου

«Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ»

'Επίσης συνεχίζεται η διανομή των
κάτωθι βιβλίων:

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»

«Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»

«ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ».

«ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ»

«ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ»

«Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ»

«ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗ-
ΚΑΝ»

«ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ»

«ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ»

«ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡ-
ΘΑΣ».

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

'Εκυκλοφόρησε το νέον βιβλίο μας

«Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓ-
ΚΑΡΝΤΕΡ»

του Πώλ Φεβάλ - πατρός,

ΤΡΕΛΛΕΣ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΡΕΚΟΡ !..

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 23)

γιατί άλλοιως θα ήταν υποχρεωμένος να πληρώσει μια κολοσσιαία χρηματική ρήτρα, πολύ πιο μεγάλη από τα λύτρα που του ζητούσαν οι... γκάγκστερς για την άπελευθέρωσή της άρραβωνιαστικιάς του. «Ελαβε λοιπόν μέρος στην πυγμαχία και όπως ήταν επόμενο, νικήθηκε στον τέταρτο γύρο από τον αντίπαλο του. Μπορείτε όμως να φαντασθήτε την έκπληξή του, όταν κατεβαίνοντας από το «ρίνγκ» βρέθηκε μπροστά στην άρραβωνιαστικιά του! Τι είχε συμβή λοιπόν; «Επρόκειτο βρά γε για καμμία φάρσα; Κάθε άλλο! «Η άρραβωνιαστικιά του άπλούστατα είχε κατορθώσει να δραπετευθή... Με άλλα λόγια οι ίδιοι οι συνένοχοι του «Ερκινς, όταν έθεώρησαν ότι είχε έρθει η κατάλληλη στιγμή, την είχαν έγκυρως μόνη ακριβώς για να δραπετευθή!...

Μ' αυτόν τον τρόπο είχαν την έλπίδα ότι η υπόθεσις αυτή δεν θα είχε συνέπειες κι' ότι το κόλπο τους θα παρέμενε άνευχιόστο. Μά είχαν λογαριάσει χωρίς το πείσμα του «Αγγλου κρός. «Ο άτυχος πυγμαχος κατώρθωσε ν' ανακαλύψη, ύστερ' από μακροχρόνιες έρευνες εκείνους που είχαν άπαγάγει την άρραβωνιαστικιά του και ν' άποκαλύψη έτσι ότι ο σκοπός τους δεν ήταν η είσπραξις των λύτρων, αλλά η άποτυχία του στο ματς.

«Ο «Ερκινς λοιπόν συνελήφθη και το άθλητικό αυτό σκάνδαλο προξένησε κατάπληξι στην «Αμερική κι' άναστατίωσε τους κύκλους των φιλάθλων.

«Ετσι ο «Ερκινς έμεινε ως ο χαρακτηριστικός τύπος του άπατεώνος άθλητού και σήμερα ακόμη όταν οι δημοσιογράφοι θέλουν να πούν για έναν άθλητή ότι δεν είχε ευθύς, τον λένε «Ερκινς»!

Σε τέτοιες τρέλλες και σε τέτοια έγκλήματα οδηγεί η παθολογική μανία του ρεκόρ που βασιλεύει στην εποχή μας.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΙΑΝΤΙΕ

ΕΝΑΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 20)

— Κύριοι, ότι άκούσθηκε μέσα σ' αυτό το εργαστήριο, θα μείνη κρυφό. Έγω κι' ο Πρίολεϋ σας δινουμε τον λόγο της τιμής μας. Μά πρέπει να σας εξηγήσω ότι αναγκάσθηκα να καταφύγω σ' αυτό το τέχνασμα για ν' ανακαλύψη τον δολοφόνο του φίλου μου Χάμιλτων. Καθώς βλέπετε, η διαίσθησι μου δεν με γέλεσε. Κάτι μου έλεγε πως ένας από εσάς τους τεσσερεις ήταν ο δολοφόνος. Και τώρα θέλω να σας καθουχάσω και να σας εξηγήσω ότι η κρυστάλλινες σφαιρες που εσπασαν, δεν είχαν μέσα Ουρανίτη!...

«Ο ραδιολόγος Σπένσερ τινάχτηκε ξαφνικά όρθιος και εξέσπασε άπότομα σ' ένα σαρδώνειο γέλιο.

— Ναι!... φώναξε. Έγω σκότώσα τον Χάμιλτων... Και τώρα δεν έχω να κάνω τίποτε άλλο παρά μονάχα αυτό.

Κ' έδωσε μια δυνατή κλωτσιά στην κρυστάλλινη φυλακή, έβρα σα στην όποια είχε φοφήσει το κουνέλι.

— Θα πεθάνουμε όλοι μας από τον Ουρανίτη! ξαναφώναξε.

«Ο Τζάιμς Ράσελ, χαμογελώντας, έσπευσε άμέσως να καθουχάσω τους άλλους φίλους του.

— Κι' αυτό ήταν μια παγίδα... τους εξήγησε. Το κουνέλι δεν φόφησε από τον Ουρανίτη, γιατί άπλούστατα δεν ύπηρχε Ουρανίτης μέσα στην κρυστάλλινη φυλακή του. Θέλετε να μάθετε πως φόφησε; Του είχα κάνει μια ένεσι μ' ένα δραστικό δηλητήριο !...

«Ο ραδιολόγος Σπένσερ, μπροστά σ' αυτήν την άποκάλυψι, σωριάσθηκε λιπόθυμος στο πάτωμα. Όταν συνήλθε, είδε πως ήταν κλειδωμένος μέσα στο κελλί μιας φυλακής.

ΕΝΤΓΚΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

ΔΙΠΛΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 22)

Οι ένορκοι με έπίστεψαν. Κι' ο γκάγκστερ καταδικάσθηκε σε θάνατο.

— Κύριε, είπα τότε στον εισαγγελέα, θέλω να παραστω στην εκτέλεσι του δολοφόνου της γυναίκας μου... Έλπίζω ότι θα δώσετε αυτήν την άδεια σ' ένα δυστυχισμένο σύζυγο που έχασε τόσο τραγικά την σύντροφο της ζωής του...

Μά, όμολογώ τώρα ότι ο κυνισμός μου αυτός δεν είχε όρια. Και τιμωρήθηκα σκληρά, όπως έπρεπε, νειρότερα από τον γκάγκστερ.

«Ο Τζίμι Φόρστερ, όταν κάθησε πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα μου έρριξε μια περιφρονητική ματιά, γεμάτη από άδυσώπητη σκληρότητα, που με χτύπησε κατάστηθα σαν μαχαίρι.

Κι' από τότε, ο εφιάλτης αυτός με βασανίζει διαρκώς. Είμαι ένας προδότης! Ένας άνανδρος! Ένας δειλός! Δεν έχω το θάρρος ν' αυτοκτονήσω και μου φαίνεται πως η περιφρονητική ματιά του Τζίμυ Φόρστερ θα με βασανίζει και στον άλλον κόσμο !...

ΒΙΚΤΟΡ ΛΙΟΝΑ

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ ΠΑΤΗΡ, ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 19)

τα να τους πληρώσει. Έννοείται, ότι ενώ υπέγραφε τα γραμμάτια, ήξερε έκ των προτέρων ότι δεν έπρόκειτο να τα πληρώσει γιατί συνήθιζε να λείη στους φίλους του:

— Τα γραμμάτια αυτά στοιχίζουν 35 λεπτά σε χαρτόσημο, ενώ τα υπογράφο. Από την στιγμή, όμως, που θα τα υπογράψω, χάνουν και αυτήν την αξία των 35 λεπτών.

«Όπως οήποτε, ύληρχαν ώρισμένα χρέη — μεταξύ των όποιων και οι καθυστερούμενοι μισθοι των ήθοποιών, — τα όποια έπρεπε άπαραιτήτως να πληρωθούν. «Ο Δουμάς είχα βέβαια το κουράγιο ν' αφήση άνεξόφλητους τους λογαριασμούς των διαφόρων προμηθευτών και τοκογλύφων. Δεν μπορούσε, όμως, δεν του τώ έπέτρεπε η συνείδησις να χρωστά χρήματα σε ήθοποιούς, σε ανθρώπους δηλαδή του δικού του κόσμου. Και, στην περίπτωση αυτήν, απέδειξε για μια ακόμη φορά την μεγαλοψυχία του. Απεφάσισε να πουλήση την βίλλα του στον Μαρλύ, με όλη την πλουσία έπιπλωσί της, για να εξοικονομήση το ποσόν που χρειάζότανε για να πληρώσει τους ήθοποιούς.

«Η βίλλα αυτή του έστοίχισε διακόσιες περίπου χιλιάδες φράγκα ! «Ο Δουμάς κατώρθωσε να εισπράξη από την πώλησι της 32.000 φράγκα. Και όμως ήταν πολύ ευχαριστημένος, επειδή με το ποσόν αυτό μόπορεσε να εξοφλήση τους πρώην συνεργάτες του.

Λίγες μέρες μετά την εκποίηση αυτήν, ο Δουμάς εκάλεσεν ένα φίλο του να φάνε μαζί στο φτωχικό διαμέρισμα που είχε πιάσει σε μια παρισινή πολυκατοικία. Για επιδόρπια προσέφερε στον καλεσμένο του δυο μικρά και μαραμένα δαμάσκηνα.

— Μπορείς να φας το ένα από αυτά — του είπέ, χαμογελώντας μελαγχολικά, — με την βεβαιότητα ότι τρώς κάτι πολύτιμο...

— Δεν καταλαβαίνω τί έννοεις...

— Το καθένα από τα δαμάσκηνα αυτά στοιχίζει εκατό χιλιάδες φράγκα...

— ;... :

— Ναι, ναι, αγαπητέ μου! Ξέρω καλά τί σου λέω... Τα δαμάσκηνα αυτά είναι ό,τι μου έμεινε από την θεατρική μου επιχείρησι... Και η επιχείρησις αυτή έστοίχισε, άτομικώς σε μένα, διακόσιες χιλιάδες φράγκα!...

Αυτός ήταν ο έπικήδειος της οικτράς άποτυχίας, που έγνώρισε ο Αλέξανδρος Δουμάς πατήρ, ως θεατρικός επιχειρηματίας...

Η ΔΥΝΑΤΗ ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 33)

Μά την ίδια στιγμή όμως άνοιξε η πόρτα και φάνηκε ο Στόνερ. Η «Ελεν έπεσε με μια έκφρασι τρελλής χαράς στην άγκαλιά του και τον παρέσυρε στον διάδρομο.

«Ο Στόνερ όμως θιάσθηκε να γυρίση στο δωμάτιο έβαλε αυτό το ήμερο φειδι στο κουτί του κ' ύστερα επέστρεψε κοντά στην «Ελεν και της εξήγησε ότι αυτό το φειδι ήταν δωρο ενός φίλου του από τις Ινδίες. Φαίνεται δε ότι είχε άνοιξει το κουτί του και έκανε αδιάφορο τον περίπατό του.

— Κρίμα μόνο που μου χάλασε τα σχέδια ! παραπονέθηκε ο Στόνερ. Θα σου χάριζα μια πρώτης τάξεως συγκίνησι με μια πλαστή αυτοκτονία μου.

Μά η «Ελεν ριχθήκε με δάκρυα στην άγκαλιά του, φωνάζοντας:

— Αυτό το φειδι, που μ' έκανε τόσο πολύ να τρομάξω μου χάρισε την ύψιστη συγκίνησι που ζητούσα. Τώρα ξύπησα πειά κ' έγινε πάλι μια πραγματική γυναίκα που διψάει για αισθηματικό έρωτα. Μεσα σ' αυτές τις λίγες στιγμές της άγωνίας μου, κατάλαβα πως μικρή είναι η ζωή μας. Γι' αυτό δεν πρέπει να τη σκορπίζουμε άδικα. Πρέπει να τη χαρούμε όσο μπορούμε πιο πολύ.

Κ' έτσι η «Ελεν χήλτ έγινε κυρία Στόνερ κ' έπαψε να πλήθη και να στενοχωριέται με τις άπογοητεύσεις της ζωής της.

ΧΑΡΟΛΔ ΝΤΡΑΒΙΓΚ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 31)

τέλος, έγινε πειά δένδρο ολόκληρο, μεγάλο, με φύλλα και κλώνους στραμμένους θλιβέρα πρός τη γή!

Τότε επί τέλος αποφάσισε να μιλήση ο γηραλέος πειά χωρικός το Φίστοφτ. Έγιναν ανασκαφές, στη ρίζα της πένθιμης ίτηάς. Ανακαλύφθηκε ο σκελετός του φτωχού αυτόχειρος. Μεταφέρθηκε στο νεκροταφείο του χωριού. Και η Ιτέα, η όποια άναπήχθηκε από τα σπλάχνα σχεδόν του πτώματος, θεωρήθηκε δένδρο ιερό, φράχθηκε με κάγκελλα και μπορεί ακόμα να την δη κανένας λίγο πιο έξω απ' το χωριό, που είναι πειά σήμερα μια εύπορη κι' άρκετά μεγάλη πολίχνη !